

Antoon Roosens

Vlaamse Leeuw met bloedrode tong

1929-2003

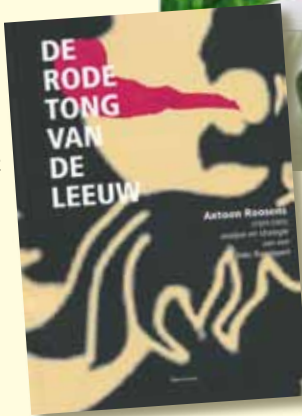
De Vlaamse Leeuw van Antoon Roosens heeft een bloedrode tong. Niet het rood van de Belgische vlag, wel het rood van de rode revolutie. Denker en doener Roosens ijvert zijn hele leven om extreem-links en extreem-Vlaams met elkaar te verzoenen. Veel mensen kan hij niet van zijn denkbeelden overtuigen maar de originele daden en geschriften van deze eigenzinnige denker zullen wellicht nog lang discussies uitlokken.

De grote inspiratiebron voor de jonge Roosens is Antonio Gramsci (1891-1937). Volgens deze Italiaanse marxist bestaat er niet zoiets als een algemene opstand van het wereldproletariaat. Gramsci zegt dat de arbeidersklasse alleen in haar eigen land de strijd om de macht kan winnen. De opstand moet groeien vanuit mensen met eenzelfde achtergrond, met dezelfde opvattingen over ethiek, levensbeschouwing, geloof,...

Volgens Roosens is dit een oermenselijk instinct. Van in de prehistorie, gedurende honderdduizenden jaren, weet de mens dat hij volkomen afhankelijk is van de groep waartoe hij behoort. De 'andere' is en blijft de vijand en moet voor zijn eigen ontwikkeling zorgen. Roosens verklaart er quasi onuitwisbare fenomenen zoals 'nationalisme' en zelfs 'racisme' door.

Volgens Roosens is België geen groep maar een supranationale onderdrukker. Het belet twee volkeren controle te krijgen over zijn eigen bronnen van welvaart. Het Vlaamse volk

Fotobron: Peter Plas

© Foto: Hilde Roosens

uiteraard, maar volgens Roosens het Waalse volk wellicht nog meer. De winsten van Waals steenkool en staal gingen eertijds integraal naar de Brusselse bourgeoisie maar die gaf niet thuis toen Wallonië later hulp nodig had toen de mijnen uitgeput geraakten en de staalnijverheid stakte. Roosens heeft de oplossing klaar: een tijdelijk solidariteitspact tussen Vlaanderen en Wallonië. Via duidelijke en directe kredieten haalt Vlaanderen Wallonië in enkele jaren uit het slop en nadien gaat elk volk zijn eigen weg.

Die 'solidariteit' met Wallonië etaleert hij al tijdens de grote 'Marsen op Brussel' in het begin van de jaren zestig. Hij slaagt erin een Waalse delegatie te laten opstappen die mee ijvert voor sociaaleconomische ontvoogding van beide gewesten. Heel verregaand want in die tijd staan vooral culturele punten hoog op de agenda.

Het koningshuis is de gebeten hond van Roosens: 'De Coburgs zijn het onbetwistbaar hoofd van het Belgisch holdingkapitalisme. Het is nog erger dan in Saoedi-Arabië, daar weten ze tenminste dat het beleid wordt bepaald door koning en oliemaatschappijen.'

Roosens-kenner Ludo Abicht: 'Roosens heeft bijna altijd onfeilbaar de verkeerde keuzes gemaakt. Te flamingant toen het opportuun was gematigd te zijn. Nog steeds marxistisch op het moment dat zijn medestanders het zinkend schip verlieten na de val van de Muur.'

Marxisme linken aan de Vlaamse ontvoogdingsstrijd, het is niet de combinatie die in rechte lijn leidt naar het parlement of naar een ministerportefeuille. Roosens werkt dan ook decennialang in de marge van de Vlaamse Beweging. Consequent, dogmatisch, niet of nauwelijks tot toegevingen bereid.